

Píseň pro Joriku

Václav Neckář

Na třetím hradním nádvoří
ke mně i kámen hovoří,
když vzpomínám na Joriku
a stojím sám.

Chtěla znát Svatovítský chrám,
já jí řek, že jsem kastelán.
Pak oceán jí z vlasů dých,
tu vůni znám.

Pak jsme si klekli před oltář,
před sebou vidím její tvář bílou,
když nás za těch pár krátkých chvil
sen zasnoubil, sen zasnoubil

Co řekla pak, se nedovím,
snad „mám tě ráda“, co já vím,
ó, Joriko, vždyť tvojí řeč já neumím.

Tam, kde smích nikdy neroztál
snad někde žije sama dál
má Jorika a jsem jí svou píseň dal.

Když vítr hvízdá nad plání,
zapřahá soby do saní má Jorika,
už nikdy víc jí nepotkám.

Tak stal se ze mně samotář
před sebou vidím její tvář bílou,
když nás za těch pár krátkých chvil
sen zasnoubil, sen zasnoubil.

V duchu jí denně zahřívám,
svůj kabát přes ramena dám
a po mracích zář sluneční jí posílám.